

късо врѣме, послѣднитѣ били сгромолясани и обезоръжени. Въ 1856 год. мирътъ между Русия и Турция се сключилъ. Въ Парижъ станало конгресъ, който създалъ единъ хатихумаинъ, въ когото се прѣдвиджало равноправностъ на християнскитѣ народи въ Европейска турция. Този хатихумаинъ се разгласилъ. Въ Сливенъ се челъ, като се прѣтълкувалъ така: *явура явуръ денмиджекъ*, т. е. *на безвърника безвърникъ нѣма да се казва*. Европа знаела, че турското правителство не ще даде прѣдвиденитѣ въ хатихумаина правдини. И гръцитѣ сж почувствували малко злѣ. Тѣ като знаели, че турцитѣ не даватъ така лесно права, пъкъ като почнали да осѣщатъ, че и *идея—мислалани* е почнала да исчезва *яко же димъ*, турили сж въ дѣйствиe разнитѣ интриганства, лукавства, употребили сж всички простени и непростени сръдства, та дано само задушатъ всичко българско. Тѣ сж знаели, че духовното заробване е прѣдтече на политическото. Служили сж си съ първенцитѣ българи. Тогава на чело на българската интелигенция, пакъ казвамъ е стоялъ Ст. Гидиковъ, който, като сгруппиралъ всички млади българи отъ града около себе си, възстанали сж като единъ човѣкъ противъ гръцкото духовенство. Въ 1857 год. Гидиковъ и войводата Х. Димитръ се сдружаватъ. Послѣдний по онова врѣме е вече боравилъ съ пишовъ и ножъ. Тогава именно прѣстигналъ въ Сливенъ гръцкия владика да събира владишината си. По обичая трѣбвало да служи въ църквата. На утрината въ недѣля, владиката билъ въ църквата „Св. Димитрий“. Службата се почнала по обикновено му на гръцки езикъ. Хората били подготвени, главно отъ Гидикова. Нѣколко възрастни ученици дали сигналъ като протестирали да се чете на български, а слѣдъ това като се пакъ продължавало на гръцки, общо „вънъ“, се чуло отъ народа и владиката билъ изгоненъ изъ църквата демонстративно. Послѣдний напустналъ Сливенъ до вечерьта. Отива въ Ямболъ, отъ кждѣто мислилъ пакъ да се завърне.